

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ Διηγήματα

Πρώτη Έκδοση 1954

Δεύτερη Έκδοση 1959

Τρίτη Έκδοση 1962

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ Μυθιστόρημα

Πρώτη Έκδοση 1959

Δεύτερη Έκδοση 1962

ΑΡΝΟΥΜΑΙ Διηγήματα

Κρατικό Βραβείο διηγήματος 1962

Πρώτη Έκδοση 1961

Δεύτερη Έκδοση 1962

Το «Ζητείται έλπις» πού κυκλοφορεί στη Γερμανία, Αυστρία,
Έλβετία :

HOFFNUNG GESUCHT

Μεταφραστής : Hark Jochimsen — Έκδότης : Flamberg Verlag

Το «Ζητείται Έλπις» πού κυκλοφορεί στη Δανία :

Håb søges

Μεταφραστής : Ole Wahl Olsen — Ξυλογραφίες : Jane Muus —
Έκδότης : Carit Andersen

Απαγορεύεται ή αναδημοσίευση, ραδιοφωνική μετάδοση ή άλλη
χρησιμοποίηση αυτού του έργου χωρίς έγγραφη άδεια του
Αντώνη Σαμαράκη, όδός Ίππολύτου 39 — Αθήναι — 806.

Copyright, 1962, by Antonis Samarakis, Athens, Greece.

ΑΝΤΩΝΗ ΣΑΜΑΡΑΚΗ

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΛΠΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΡΙΤΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΣΗΜΑ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ «ΕΣΤΙΑΣ»
ΙΩΑΝΝΟΥ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΥ & ΣΙΑΣ Α. Ε.

ΞΑΝΘΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

Ένα βράδι, τὸν περασμένο Ἰανουάριο, μπήκε σ' ἕνα διανυκτερεῦον φαρμακεῖο καὶ πήρε ἕνα κουτάκι καθαρτικὲς παστίλιες. Ὑπέφερε ἀπὸ ἐπίμονη δυσκοιλιότητα τὰ τελευταῖα χρόνια. Ὑστερα πήγε νὰ πάρει τὸ λεωφορεῖο γιὰ τὸ σπίτι του.

Εἶχε μεγάλη οὐρὰ στὴ στάση. Περίμενε ὑπομονετικά. Τέλος μπήκε. Εἶτανε ὄρθιος. Κοντούλης, παχουλός, μὲ κοιλίτσα. Τὸν περασμένο Νοέμβριο εἶχε πατήσει τὰ σαρανταεφτά.

Δίπλα του ἕνας τὸν ζούλαγε. Σὲ λίγο σηκώθηκε μιὰ γυναίκα, κατέβηκε, καὶ κάθησε αὐτός. Τότε βρῆκε στὸ κάθισμα τὸ περιοδικό : «Ὁ Κόσμος τῶν Παιδιῶν». Ἐνα περιοδικό γιὰ παιδιά. Πρώτη φορά τόβλεπε. Δὲν εἶχε δοσοληψίες μὲ περιοδικὰ γιὰ παιδιά.

Ἐριξε μιὰ ματιὰ στὸ πολύχρωμο ἐξώφυλλο. Παρίστανε ἕναν κάου - μπύ νὰ καλπάζει πάνω σ' ἕνα ἄσπρο ἄλογο. Ἀπὸ κάτω ἔγραφε : «Παρακολουθεῖστε τὸ καινούριο μας μυθιστόρημα *Περιπέτεια στὸ Φάρ Οὐέστ*, πὺ ἀρχίζει σ' αὐτὸ τὸ τεῦχος».

Ἐβγαине κάθε Σάββατο, ἔγραφε στὸ ἐξώφυλλο. Εἶτανε τὸ τελευταῖο τεῦχος, τὰ φύλλα ἄκοπα. Δὲν ἤξερε

τί να τὸ κάνει. Δὲν εἶχε παιδιά, δεκατέσσερα χρόνια παντρεμένος, αἰτία μιὰ «ἀνεπάρκεια» τῆς γυναίκας του. Στὸ ὑπουργεῖο, ποὺ εἶτανε κατώτερος ὑπάλληλος, δεκαοχτὼ ὀλόκληρα χρόνια, οἱ συνάδελφοί του τὸν δουλεύανε ποὺ δὲν τάχα καταφέρει νὰ κάνει παιδί.

Κοίταξε γύρω του μὴν εἶτανε κανένα παιδί νὰ τοῦ τὸ δώσει. Μὰ εἶδε μονάχα μεγάλους. Θὰ τὸδινε, σιέφτηκε, στ' ἀνηψάκι του, τῆς πρώτης του ξαδέρφης παιδί, ἐν' ἀγοράκι ἔντεκα χρονῶ, ἀγρίμι. Μένανε κοντὰ στὸ σπίτι τους.

Στὸ λεωφορεῖο μύριζε ἄσχημα.

Φτάνοντας στὸ σπίτι του, πῆγε στὸ δωματιάκι ποὺ τότε ἀποκλειστικὰ δικό του, δίπλα στὴν τραπεζαρία. Εἶχε ἓνα μικρὸ γραφεῖο ἐκεῖ, τὴ βιβλιοθήκη του, δυὸ ἑταζέρες μὲ βιβλία. Τὸ φαῖ δὲν εἶταν ἀκόμα ἑτοιμο, ἡ γυναίκα του εἶτανε στὴν κουζίνα, μακαρόνια μὲ κιμὰ ἔφτιαχνε. Πῆγε στὸ δωματιάκι ὥσπου νὰ γίνει τὸ φαῖ. Τὸ περιοδικὸ τ' ἄφισε σὲ μιὰν ἑταζέρα. Ἄνοιξε τὴν ἑφημερίδα του. Τοῦ πόναγε τ' ἀριστερό του πόδι. Εἶχε ρευματισμούς. Θὰ ἔβαζε τὴν γυναίκα του νὰ τὸν τρίψει. Ὅταν ὁ καιρὸς εἶταν ὑγρὸς, ὅταν ἀνέβαινε σκάλες, ὑπέφερε.

Θάχε περάσει καμιὰ βδομάδα ἀπὸ τότε. Βράδι ὕστερα ἀπ' τὸ φαῖ, δὲν εἶχε βρεξή για ὕπνο. Κλείστηκε στὸ δωματιάκι κι ἄνοιξε ἓναν τόμο τῆς Ἑγκυκλοπαιδείας.

Ἡ γυναίκα του τοῦ εἶχε ψῆσει καφέ. Ὑστερα ξάπλωσε.

Διάβασε καμιὰ δεκαριά λεπτά. Μὰ βαρέθηκε. Σηκώθηκε, ἔκοψε βόλτες στὸ δωμάτιο, ἄναψε τσιγάρο. Στὸ τέλος, εἶπε νὰ πάει για ὕπνο. Τότε πῆρε τὸ μάτι του τὸν «Κόσμο τῶν παιδιῶν», ποὺ τὸν εἶχε ξεχάσει στὴν ἑταζέρα. Σκέφτηκε νὰ σκοτώσει λίγο τὴν ὥρα του.

Εἶταν ἔντεκα παρὰ εἴκοσι περίπου, ὅταν τὸ πῆρε τὸ περιοδικό. Εἶτανε μιὰμιση, ὅταν τ' ἄφισε.

Τὸ ξεκοκάλισε ὀλόκληρο. Διάβασε τὰ δυὸ μυθιστο-

ρήματα : «Περιπέτεια στὸ Φάρ Οὐέστ» καὶ «Δυὸ χρόνια στὴ ζούγκλα», ποὺ συνεχιζόταν ἀπὸ προηγουμένα τεύχη. Τὰ διηγήματα. Τὸ παραμῦθι για τὰ μικρότερα παιδιά : «Ἡ Νεράιδα τοῦ φθινοπώρου». Τὴ σελίδα «Πνευματικὲς Ἀσκήσεις», ἔλυσε τὸ σταυρόλεξο, ἔλυσε αἰνίγματα, βρῆκε καὶ τὴ «Μαγικὴ Εἰκόνα», ποὺ τὸν παιδεύε κάμποση ὥρα, μὰ πείσμωνσε καὶ τὰ κατάφερε στὸ τέλος ἓνα κουνελάκι εἶτανε τὸ ζητούμενο ποὺ τὸ γύρευε ἡ μητέρα του. Διάβασε καὶ τὴ σελίδα «Οἱ μικροὶ μας φίλοι γράφουν», ὅπου δημοσιεύονταν λογοτεχνικὰ κομμάτια τῶν μικρῶν ἀναγνωστῶν. Διάβασε καὶ τὴ σελίδα «Οἱ μικροὶ μας φίλοι μεταξύ τους», ὅπου τὰ παιδιά, μὲ διάφορα ψευδώνυμα, ἀλληλογραφοῦσαν, πειράζονταν. Τέλος, τόβαλε τὸ περιοδικὸ σ' ἓνα συρτάρι τοῦ γραφείου του καὶ πῆγε για ὕπνο. Σάπλωσε δίπλα στὴ γυναίκα του, ποὺ κοιμόταν ἀνάσκελα, μὲ τὸ στόμα μισάνοιχτο.

Εἶδε ἓνα ὄνειρο κείνη τὴ νύχτα. Εἶτανε κάου - μπού καὶ κάλπαζε σὲ μιὰ κοιλάδα τοῦ Φάρ Οὐέστ, πάνω στὸ ἄσπρο του ἄλογο. Καλπάζοντας ἔτσι, γύρισε ἀπὸ τ' ἄλλο πλευρὸ κι ἔπεσε πάνω στὴ γυναίκα του, δίχως νὰ ξυπνήσει. Ξύπνησε ὅμως ἡ γυναίκα του, νόμισε στὴν ἀρχὴ πὼς ὁ ἄντρας τῆς εἶχε ἐπιθυμήσει τρυφερότητες, ποὺ τίς εἶχανε κόψει τελευταῖα, μὰ βλέποντάς τον νὰ κοιμᾶται, γύρισε στ' ἄλλο πλευρὸ καὶ ξανακοιμήθηκε.

Κάτι εἶχε συμβεῖ μέσα του ἀπὸ κείνη τὴ νύχτα. Κάτι εἶχε ἀλλάξει.

Κάθε Σάββατο ἔπαιρνε τὸν «Κόσμο τῶν Παιδιῶν». Τὴν ὥρα ποὺ τὸν ἔπαιρνε, στὸ κιόσκι, ἔριχνε κλεφτὲς ματιές γύρω του. Εἶχε τὴν αἴσθησι πὼς ἔκανε κάτι παράνομο. Τὸ ἴδιο βράδι, ὕστερα ἀπ' τὸ φαῖ, κλεινότανε στὸ δωματιάκι καὶ διάβαζε τὸ περιοδικό. Δὲν εἶχε πεῖ σὲ κανέναν τίποτα.

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ τὸν νιώσει !

Τὰ τεύχη τὰ κλείδωνε σ' ἓνα συρτάρι τοῦ γραφείου του.

Κάτι εἶχε συμβεῖ μέσα του. Διαβάζοντας τὸν «Κόσμο τῶν Παιδιῶν», εἶχε ξαναβρεῖ τὸν κόσμο τῶν παιδιῶν. Ἐναν κόσμο ποῦ εἶτανε τόσο ἀλλιώτικος ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν μεγάλων!

Στὸ ὑπουργεῖο, ἔπαψε νὰ σκύβει πιά τὸ κεφάλι. Ἄλλοτε, βλέποντας κάτι στραβό, δὲ μίλαγε, ἀπὸ φόβο, ἀπὸ συνήθεια νὰ τὰ δέχεται ὅλα ἀδιαμαρτύρητα. Τώρα εἶτανε διαφορετικός. Μιὰ μέρα μάλιστα ποῦ τὸν κάλεσε στὸ γραφεῖο του μιὰ ἀπ' τὶς «προσωπικότητες» τοῦ ὑπουργείου, ἓνας διευθυντῆς, καὶ τὸν ἐπίεσε νὰ κάνει κάτι παράνομο ποῦ τοῦ πέραγε ἀπ' τὸ χέρι, νὰ πρωτοκολλήσῃ μιὰν αἴτηση μὲ παλιὰ ἡμερομηνία, αὐτὸς ὄχι μονάχα ἀρνήθηκε, μὰ καὶ χτύπησε τὴ γροθιά του στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντῆ μὲ τόση δύναμη ποῦ χύθηκε ὁ καφὲς καὶ λέρωσε κάτι ἔγγραφα. Ὁ διευθυντῆς τὰ εἶχε χαμένα. Ποτὲ δὲν τὸ περίμενε αὐτό.

Ἡ γυναίκα του εἶδε τὴν ἀλλαγὴ του. Τὸν εἶδε νὰ περιποιεῖται τὸν ἑαυτό του, ἀγόρασε δυὸ γραβάτες, συμμορφώθηκε. Ἀνησύχησε. Ὑποψιάστηκε πὼς μιὰ ἄλλη γυναίκα μπῆκε στὴ ζωὴ του. Μὰ ἡσύχασε βλέποντάς τον νάναι πολὺ τρυφερὸς μαζί της. Συλλογίστηκε πὼς ὁ παλιὸς ἔρωτάς του γι' αὐτὴν εἶχε ξαναφουντώσει.

Σὺν τοῖς ἄλλοις, τοῦ πέρασε καὶ ἡ δυσκοιλιότητα.

Ἔστειλε μιὰ μέρα στὸ περιοδικὸ ἓνα πεζοτράγουδο ποῦ εἶχε γράψῃ. «Φθινοπωρινὸς ρεμβασμὸς» τόλεγε. Τόστειλε γιὰ τὴ σελίδα «Οἱ μικροὶ μας φίλοι γράφουν». Χρειαστικὴ βέβαια νὰ πάρῃ ψευδώνυμο. Σκέφτηκε διάφορα, τέλος διάλεξε «Ξανθὸς Ἴππότης». Εἶτανε μελαχρινός, μὰ ἀπὸ παιδί ζήλευε τοὺς ξανθοὺς, ἤθελε νὰ εἶτανε ξανθός.

Τοῦ τὸ δημοσιέψανε τὸ πεζοτράγουδο. Τί χαρὰ ποῦ

ἐνίωσε! Τοῦ δημοσιέψανε κι ἄλλο ἓνα. Ἐνα τρίτο τὸ ἀπορρίψανε. Τοῦ ἀπαντήσανε: «Τὸ θέμα ποῦ διάλεξες, μικρὸς μας φίλε, ἀνώτερο ἀπὸ τὴν ἡλικία σου. Περίμενε νὰ μεγαλώσεις λιγάκι καὶ ξαναδοκιμάζεις».

Ἔτσι εἶτανε τὰ πράγματα δταν, δυόμιση μῆνες περὶπου ὕστερα ἀπ' τὴν πρώτη νύχτα ποῦ εἶχε περάσει μὲ τὸν «Κόσμο τῶν Παιδιῶν», εἶδε στὸ τελευταῖο τεύχος, στὴ σελίδα «Οἱ μικροὶ μας φίλοι μεταξύ τους», τὰ ἐξῆς: Ἀποφασίσαμε νὰ ὀργανώσουμε ἓνα μουσικοφιλολογικὸ βραδινό. Προσκαλοῦμε λοιπὸν τοὺς παρακάτω, γνωστοὺς καὶ ἀγνωστούς, φίλους μας, νὰ μᾶς χαρίσουνε τὴ χαρὰ τῆς παρουσίας τους: Κάρμεν, Μαρίαν Στούαρτ, Ἀγραμπελη, Σιδηροῦν Προσωπεῖον, Μέγαν Ναπολέοντα, Μελαγχολικὸν Ἴππότην, Ξανθὸν Ἴππότην...»

Ἀκολουθοῦσανε μερικὰ ψευδώνυμα ἀκόμα. Καὶ παρακάτω:

«Τοὺς περιμένουμε, ὅλους ἐξάπαντος, τὴν Παρασκευὴ 2 Ἀπριλίου, ὥρα 7 μ.μ., ὁδὸς Νίκης 145, γ' ὄροφος.

Βερνίκη — Βασίλισσα τοῦ Σαβὰ — Μαῦρος Πειρατῆς — Ποσειδῶν — Δαίμων τῶν Κυμάτων».

Βέβαια θὰ στενοχωροῦνταν τὰ παιδιά, σκέφτηκε, ποῦ θάλειπε ἀπ' τὴ συντροφιά τους ὁ «Ξανθὸς Ἴππότης», μὰ δὲ μπορούσε νὰ γίνῃ διαφορετικά.

— Νίκης ἑκατὸν σαρανταπέντε, φάναξ τοῦ σωφῆρ. Ὅσο μπορεῖς πιὸ γρήγορα! Θάχεις τὸ διπλὸ ἀπ' ὅ,τι γράφει τὸ ρολόι.

Δυὸ φορὲς παρά λίγο νὰ τρακάρουνε ἔτσι ποῦ τρέχανε. Μὰ δὲ νοιαζότανε παρά νὰ φτάσει τὸ ταχύτερο ἐκεῖ. Εἶχε ἀργήσει. Εἶταν ἑπτὰ καὶ εἴκοσι καὶ ἡ πρόσκληση εἶτανε γιὰ τὶς ἑπτὰ.

Πὼς ἔφυγε ἀπ' τὸ ὑπουργεῖο! Πὼς τὰ παράτησε ὅλα, τὰ ἔγγραφα, τὸ καλαμάρι, τὴν πέννα, τὰ συρτάρια τοῦ γρα-

φείου του άνοιχτά, σύξυλα όλα, και κατέβηκε τή σκάλα, πηδώντας δυό - δυό τὰ σκαλοπάτια! Τόν συνάντησε ό Προσωπάρχης τήν ώρα που έφευγε. Κάτι του είπε, πως έβγαινε έτσι χωρίς άδεια έξόδου, μα δέν του 'δωσε σημασία.

Τόν είχε αρπάξει ένα χέρι δυνατό, πολύ δυνατό, μιá δύναμη που φούντωσε άξαφνα μέσα του, εκεί που είτανε στο γραφείο του, Παρασκευή απόγεμα είτανε και είχανε απογεματινή εργασία 5 - 8, και τόν έκανε νά τὰ παρατή-σει όλα σύξυλα.

Πλησιάζανε. Μα έπρεπε νά πάρει κάτι. Δέ μπορούσε νά πάει μ' άδεια χέρια. "Έπρεπε νά πάει κάτι. Γλυκά, λουλούδια... "Ένα άνθοπωλείο είταν εκεί, δεξιά, στο δρόμο τους. Κατέβηκε άπ' τó ταξί, πῆρ' ένα μπουκέτο τριαντάφυλλα. Κόκκινα τριαντάφυλλα.

Φτάσανε. Βαστώντας τὰ λουλούδια, χτύπησε τó κουδούνι. "Η καρδιά του χτύπαγε πολύ γρήγορα και πολύ δυνατά. Ψηλά, στο τρίτο πάτωμα, φωτισμένα παράθυρα. "Ακουγότανε άκκορντεόν νά παίζει.

"Η πόρτα άνοιξε. Μπήκε. Μιá ξύλινη, στριφτή, σκάλα. "Ανέβηκε γρήγορα, οί ρευματισμοί του είχανε πάει περίπατο.

Στο κεφαλόσκαλο, δυό άγόρια, ένα κορίτσι. Γύρω στα δεκατέσσερα, δεκαπέντε χρόνια. Στάθηκε στο προτελευταίο σκαλοπάτι.

—"Ο «Ξανθός "Ιππότης», είπε.

Τό είπε έτσι όπως θάλεγε τ' όνομά του για νά συστηθεί.

— Δέ θάρθει; ρώτησε τó ένα άγόρι, τó ψηλότερο.

— Τί; Δέ θάρθει; ρώτησε τ' άλλο.

— Είναι άρρωστος; ρώτησε ξανά τó πρώτο.

— Τί κριμα! είπε τó κορίτσι. "Ηθελα πολύ νά τόν γνωρίσω.

Αυτός, κοίταζε και τὰ τρία παιδιά, άμίλητος. Δέ μπορούσε νά πεϊ λέξη.

"Αξαφνα, με μιάν άπότομη κίνηση, έβαλε τὰ λουλούδια, τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα, στα χέρια του κοριτσιού, έκανε στροφή, κατέβηκε τή σκάλα γρήγορα — γρήγορα, βγήκε έξω, από ψηλά, στο τρίτο πάτωμα, άκουγότανε τó άκκορντεόν νά παίζει ένα χαρούμενο σκοπό, τράβηξε μέσ' στη σκοτεινή νύχτα, τὰ χέρια του είτανε άδεια τώρα, τó στήθος του είτανε άδειο τώρα.